

Gordana Kovačić, Zapis sa žabama, 2013.

Biografije

Umjetnički i životni par Gordana Kovačić (rođ. 1966. u Varaždinu) i Slaven Macolić (rođ. 1964. u Zagrebu) diplomirali su na interdisciplinarnom studiju ALU i Odsjeka za povijest umjetnosti Filozofskog fakulteta u Zagrebu, nakon čega su nastavili poslijediplomski studij u Kasselu, u klasi Dorothee von Wintbeim. Studijski su boravili u mnogim europskim gradovima, priredili više desetaka samostalnih izložbi i sudjelovali na mnogim likovnim manifestacijama u zemlji i inozemstvu. Žive i rade u Varaždinu.

Popis radova

Gordana Kovačić

1. Šibica; kombinirana tehnika, 190 x 140 cm, 2008.
2. Zapis o figuri 1; kosa, kombinirana tehnika, 150 x 150 cm, 2008.
3. Zapis o figuri 2; kosa, kombinirana tehnika, 150 x 150 cm, 2008.
4. Zapis o figuri 3; kosa, kombinirana tehnika, 100 x 110 cm, 2008.
5. Zapis o figuri 4; kosa, kombinirana tehnika, 100 x 110 cm, 2008.
6. Zapis o figuri 5; kosa, kombinirana tehnika, 100 x 110 cm, 2008.
7. Zapis o figuri 6; kosa, kombinirana tehnika, 100 x 110 cm, 2008.
8. Iz ciklusa Zapis o predmetu 1; pseća dlaka, kombinirana tehnika, 100 x 150 cm, 2010.
9. Iz ciklusa Zapis o predmetu 2; pseća dlaka, kombinirana tehnika, 100 x 150 cm, 2010.
10. Iz ciklusa Zapis o predmetu 3; pseća dlaka, kombinirana tehnika, 100 x 150 cm, 2010.
11. Iz ciklusa Zapis o predmetu 4; pseća dlaka, kombinirana tehnika, 100 x 150 cm, 2010.
12. Zapis sa žabama 1; mumificirane žabe, kombinirana tehnika, 100 x 150 cm, 2013.
13. Zapis sa žabama 2; mumificirane žabe kombinirana tehnika, 100 x 150 cm, 2013.
14. Zapis sa žabama 3; mumificirane žabe kombinirana tehnika, 100 x 150 cm, 2013.
15. Badminton 1; kombinirana tehnika, 182 x 142 cm, 2017.
16. Badminton 2; kombinirana tehnika, 150 x 150 cm, 2017.
17. Iglja; kombinirana tehnika, 200 x 150 cm, 2017.
18. Buba; crtež na platnu, kombinirana tehnika, 150 x 300 cm, 2017.

Slaven Macolić

1. Vrijeme šutnje - Pinocchio se rađa 5 kom., 75 x 123 cm, ulje na lesonitu, 2006.
2. Crkni Pinocchio, 143 x 200 cm, ulje na platnu, 2015.
3. Crkni Pinocchio, 153 x 214 cm, ulje na platnu, 2015.
4. Pinocchio triptih 3 kom., 100 x 150 cm, ulje na platnu, 2015.
5. Pinocchijeva družina, 116 x 137 cm, ulje na lesonitu, 2017.
6. Pinocchijeva družina, 135 x 135 cm, ulje na lesonitu, 2017.
7. Pinocchijeva družina, 116 x 137 cm, ulje na lesonitu, 2017.
8. Pinocchijeva družina, 116 x 137 cm, ulje na lesonitu, 2017.

M U Z E J
G R A D A
K O P R I V N I C E

M U Z E J
M E Đ I M U R J A
Č A K O V E C

moj generator kulture

Nakladnik: Muzej grada Koprivnice

Za nakladnika: Robert Čimin

Organizatori izložbe: Muzej grada Koprivnice i Muzej Međimurja Čakovec

Autor izložbe: Marijan Špoljar

Priprema, dizajn: Dalibor Vugrinec

Tehnički postav izložbe: Saša Hrenić, Renato Horvat

Tisak: Tiskara Baltazar d.o.o, Koprivnica

Naklada: 300 primjeraka

Tiskano u Koprivnici, 2017.

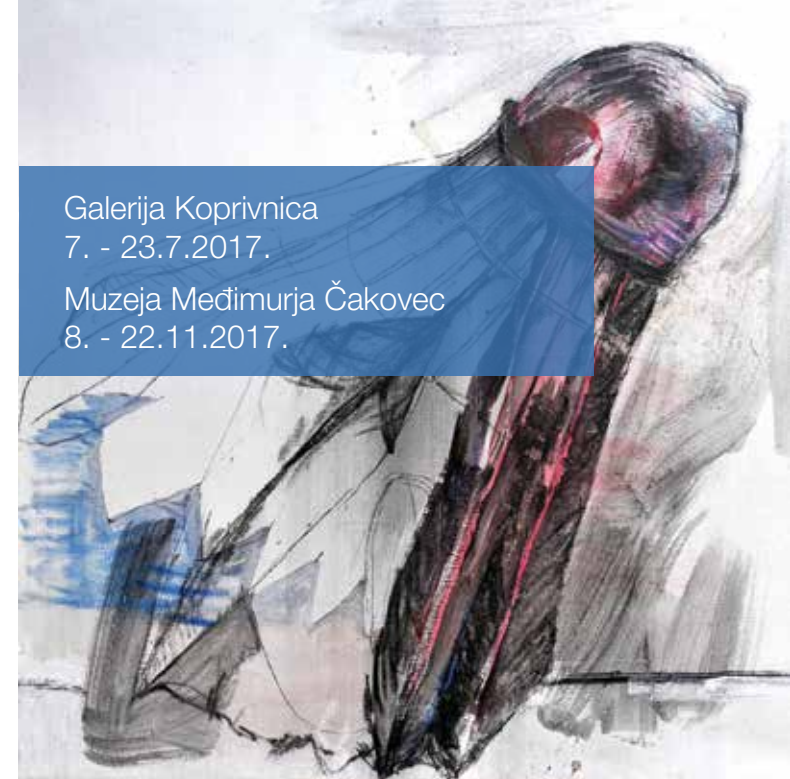
Izložba je realizirana uz potporu Grada Koprivnice.

Galerija Koprivnica

7. - 23.7.2017.

Muzeja Međimurja Čakovec

8. - 22.11.2017.

Gordana Kovačić

Slaven Macolić

Atelijski prostori Gordane Kovačić i Slavena Macolića udaljeni su jedno od drugog svega nekoliko metara, ali ih njihovi vlasnici koriste kao ekskluzivne prostore osobne slobode i mjesta stroge privatnosti. To, dakle, nisu ambijenti letargije, gdje se u neobaveznoj međusobnoj komunikaciji, na ugodnim sjedeljama odvaguju stvaralačka usmjerenja i zajedno provjeravaju izražajne mogućnosti. Dva radna prostora u varaždinskoj ranobaroknoj palači Sieber u Gajevoj 37 mjesta su čiste koncentracije, izolirani ambijenti kontemplacije, sakrivena mjesta radnoga užitka (ili stvaralačke muke), laboratoriji u kojima se začinju i finaliziraju djela dvoje umjetnika. Time se hoće reći kako varaždinski tandem, koji je već godina i životni, nije klasični umjetnički par koji bi razrađivao ista problemska pitanja i kretao od jedinstvenih oblikovnih principa, a posebno da nije par čiji bi cilj bio zajednički rad. Stoga i izložbena prezentacija njihovih slika zahtijeva ne samo pažljivi prostorni raspored i diferencirani pristup u galeriji nego i nazor o svakoj cjelini posebno.

S druge strane, potreba razdvajanja ne lišava nas obaveze da razmotrimo one konvergentnosti koje zajednički život s vremenom nesumnjivo ostvaruje, u ovome slučaju vrijednosti koje se pojavljuju u stvaralačkoj, likovnoj sferi života. Konačno, nešto što privlači dvoje ljudi nisu posljedica samo njihove pojavnosti i fizike nego se empatijska privrženost rađa prije svega kroz duhovnu mjeru, preko sukladnih duhovnih afiniteta. Stoga bi se, možda, jedna od mogućih definicija njihove umjetničke korespondencije mogla sažeti u sentencu: skupa, ali emancipirano, zajedno, ali sa suverenitetom.

Gordana i Slaven imali su iste procese umjetničke edukacije, čak i slične poetičke solucije u formativnim godinama, ali su s vremenom osamostalili svoje stilske izričaje i svoje likovne govore. To što je on porijeklom s Juga, a ona sa Sjevera nije diferenciralo njihov pristup prema „podrazumijevajućoj“ formuli o otvorenoj i zatvorenoj strukturi, o živoj boji i tonskom rješenju, o askezi i melankoliji i sličnim dualnostima koje se nadaju iz duha, karaktera i povijesti ambijentalnih, geografskih i povijesnih cjelina. Naprotiv, kao da je njihovo ishodište počivalo u istoj duhovnoj podlozi, kao da je sazrijevalo na istoj geofizici „ljudi i krajeva“. Osnova će, dakako, biti u sličnom osjećanju svijeta, hranjenom – u

Slaven Macolić, Ciklus o Pinocchiju

međuvremenu – zajedničkom literaturom, nastavnicima, izložbama i iskustvima sa studijskih putovanja. No, kad se ušlo u ateliere svaki je bio svijet za sebe, ohrabrivan elanom partnera, ali i konsterniran njegovim/njezinim upitnostima, dilemama, strahovima i razočaranjima.

Vrijednosti i karakteristike koje su od početka identične daju se i taksativno nabrajati, ali ćemo od njih imati malo koristi ako ne uđemo u kompleksan svijet umjetničke potrage za formom i sadržajem djela i u ambijent atelijske samoće, gdje se većina te potrage odvija. U potonjem slučaju čekati će nas prostori šutnje, ispunjeni rekvizitima za ne baš uobičajene tehnološko-slikarske postupke, čekati će nas evidentna mjesta kušnje, monologa, teških odluka i olakšavajućih solucija.

Gordana i Slaven polaze od osjećaja egzistencijalističke tjeskobe, pri čemu se oslanjaju na pobude koje dolaze iz stvarnog okruženja. Reklo bi se da pri tome nisu imuni na „stanje duha“, ali to stanje nastoje komentirati neizravno, oslanjajući se prije svega na stanje forme i strukture, a ne efektnost ili aktualnost teme i sadržaja. Takav pristup omogućava da su njihovi radovi istovremeno i autonomni znakovi sasvim osobnih pobuda i individualnih vrijednosti, ali da nose i univerzalni profil umjetnosti koja nije, pred subjektivnom mjerom, zaboravila na opće, na kontekst. Ako bi se taj odnos mogao zvati suglasjem sa svijetom onda se „sadržaj“ njihova rada nikako ne može opisati kao bespogovorna afirmacija svijeta. I jedan i drugi iz našega autorskog para istražuju korijene nekih anomalija i nesuglasnosti u životu, društvu, politici i kulturi, a njihove slutnje upućuju na fatalnost društvenih odnosa. Naoko imuni na svakodnevnicu i cijepljeni od njezinih zaraznih invektiva, okrenuti – u izvjesnoj mjeri – irealnom, nadrealnom i magičnom Gordana Kovačić i Slaven Macolić umjetnici su indikativna izraza, na prvi pogled okupirani svojim internim likovnim problemima, ali u osnovi angažirani akteri onoga dijela umjetničke scene koja se aktivistički postavlja naspram društvene stvarnosti i koja bez skrivanja koristi legitime metode i rekvizite postmodernističkih umjetničkih postupaka. Te vrijednosti kod Gordane prepoznajemo u svođenju slikovnog prizora na elementarni predmet koji figurira kao očuđujući znak, ali i kao simbol banalnosti, otuđenosti i stereotipije. S druge strane, Slaven varira jedan popularni literarni lik i motiv naglašenih simboličkih značenja i aluzivnosti da bi iskazao i svoj etički stav, ali i da bi njegovu narativnu dimenziju preobratio u čisti likovni znak.

Riječ je, dakle, o složenim umjetničkim sistemima u kojima su prisutni kako aktualni likovni problemi tako i društvene i moralne dvojbe, kako razrada internih znakovnih sistema tako i znakovi subjektivnih reakcija autora na socijalnu zbilju, kako traženje originalnih jezičkih solucija tako i svjesno, manirističko, ponekad ironično variranje likovne lektire.